

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

***Святий Благовірний Рівноапостольний Володимир
Великий, у Св. Хрещенні Василій, Великий Князь Київський
(1015)***

***Holy Right-believing Equal-to-the-Apostles Volodymyr the
Great, in Holy Baptism Basil, Great Knyaz' of Kyiv
(1015)***

***Saint Égal-aux-Apôtres Volodymyr le Grand, dans le Saint
Baptême, Basile, Grand-Knyaz' de Kyiv
(1015)***

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com

**«Блаженні ті, що чинять добро, а прокляті ті, що чинять зло.»
(Св. Володимир)**

На 28-го липня за григоріянським календарем (це – 15-го липня за юліянським) ми святкуємо пам'ять Хрестителя Київської Русі, Великого Князя Володимира, прозваного, як і бабуня його, Св. Ольга, Рівноапостольним (по-грецькому «Ісапостолос»). Цю славу людину обрав Бог відіграти ключевий роль у розвитку долі народів українського, білоруського, російського та й інших.

Коли відправляємо Літургію, Священнослужитель завжди обкаджує Ікони та народ Божий, бо ж і ми також Ікони! Ми створені за образом Божим (який ніколи не може бути затертий) і нам дано покликання зростати чи, як дехто каже, розвиватися на Його подобу, тобто ставати подібними Йому чеснотою, мудрістю, красою, любов'ю та всією досконалістю – а Він Сам остається Основою, Нествореним, Той-Хто-є (ось таке значіння імені «Ягве», що передається чотирма буквами на івриті, а Свідки Єгови помилково уважають, що це - Його власне Ім'я). Тобто ми - Його живі Ікони-в-процесі. Його Благодать покликкала нас до буття. Вони підсилює нас, провадить і спонукує нас ставати тими, чим маємо бути в вічності. Одне з благословень, що приносять нам Святі – те, що в них ми бачимо цей процес виконаний до дивовижної міри. Ми їх шануємо, стараємось їм наслідувати, і маємо честь бачити їх, як співслужителів та заступників за нас перед Богом. (А ми також поминаємо і їх перед Богом у Божественній Літургії).

Одним з найкращих способів наслідувати Святих – а між ними й Св. Володимира – це відвертатися від марних занять світу, що впав у гріх, до ласкавості, милосердя та істини вічного Царства Отця і Сина і Святого Духа. Дехто шокований читаючи про життя Володимира перед його наверненням до Віри Господньої. Щоправда блаженної пам'яті Митрополит Іларіон (Огієнко) зауважив, агіографи мабуть перебільшували що його ексцеси, щоб тим яскравіше вражало перемінене його життя після його єднання з Христом.

Володимир був сином Великого Князя Святослава, якого батько, Великий Князь Ігор, згинув з рук слов'ян дерев'янів, коли Святослав був ще повзунком. Мати Святослава [Княгиня Ольга](#) гостро помстилася за свого мужа. Деякі джерела кажуть, що це включало страту їхнього короля Мала (ім'я його правдоподібно означає «Короткий») Любечанина, що був наважився запропонувати шлюб удові, якої мужа його народ був забив. Та вона змилосердилася над його дітьми і прийняла їх у свій двір. Його син, Добриня, пізніше став цінним помічником Володимира (який, як ми побачимо, був його племінником), а його дочка Малуша Любечанка стала служницею Ольги.

Святослав виростав з Малушею при княжому дворі. Вони залюбилися одне в одному, але, хоч Малуша була прийняла Християнську Віру своєї господині, Ольга не могла заставити себе поблагословити їх на подружжя і відіслала її до деревлян. Отож поміж ними й народився їхній син, Володимир (якого ім'я по-слов'янському означає «володар світу» чи «миру», а по-староскандинавському сказань це Вальдемар, що означає «визначний володар») у 958 р. (деякі джерела подають 960). Святослав поважав свого наймолодшого сина Володимира нарівні зі своїми старшими синами Ярополком і Олегом, і поділив свої землі між ними. Володимиру віддав він Новгород (сьогодні це в Російській Федерації), а Ярополку віддав Київ, і Олегу - Овруч (у сьгоднішній Житомирській області), столицю земель деревлян.

Князь Ярополк виповів війну проти своїх братів (не було це надзвичайним у тих часах) і вбив Олега, зайнявши його володіння, а Володимир утік у Скандинавію і повернувся з військом, щоб відвоювати Новгород і побороти Ярополка, якого він підступом убив. По дорозі він також зайняв місто Полоцьк (сьогодні це в Білорусі), коли Князь міста Рогволод (по-староскандинавському Раґ нвальд) відмовився віддати за нього свою дочку Рогнеду (по-староскандинавському Раґнґільду). Принцеса (деякі джерела кажуть, що вона була заручена з Князем Ярополком) сама погорджувала Володимиром, як сина служниці. Володимир взяв її насильно в жакливому сценарію, як одну з (пізніше) декількох жінок. (Коли він розвівся з нею пізніше, щоб повінчатися з Анною, дочкою Візантійського імператора, бо ж, як Християнин, він міг мати лише одну дружину, Рогнеда стала Черницею з ім'ям Анастасія). Вона дала йому (як твердять більшість науковців, хоч є також підстави вважати матір'ю саме Анну) його славетного наслідника (який перед тим, як наслідував його на престолі, був його суперником), Великого Князя Ярослава (по-староскандинавському Ярізліфр) Мудрого (його ж прославила Святим у 2008 р. Українська Православна Церква Київського Патріархату, а як місцевого Святого прославила його в 2004 р. Українська Православна Церква Московського Патріархату).

На початку своїх 20-ти літ Князь Володимир уже затвердив своє володіння від земель сучасної України на північ аж до Балтійського Моря. Він також взяв декількох жінок. Наприклад крім Рогнеди, яка може була заручена з Ярополком, була також удова Ярополка, яка може називалася Юлією – була вона колишня

грецька Черниця, яку в Болгарії полонив Святослав і одружив її з Ярополком – а Володимир взяв її силою, убивши Ярополка. Мав він також сотки наложниць. І був він безкомпромісним язичником, який може ввів і людське жертвоприношення в Києві місцевому божкові Перунові «Громовержцеві».

Та Дух Святий діяв у його серці. Володимир осмислював геройську кончину Варязьких Мучеників, [Феодора й Івана](#), які були відмовилися підчинятися вимогам язичницьких жерців. Ще більше зворушив його грецький філософ, який розказав йому про Старий та Новий Завіти і дав йому картину Страшного Суду, а коли Володимир побачив її він промовив: «Блаженні ті, що чинять добро, а прокляті ті, що чинять зло». Йому вже завершувалися 20-ти літ і був він готовий до перемины.

Повість Временних Літ описує пошук замовлений Св. Володимиром. Його посланці мали провідати послідовників та осередків різних сповідень, щоб побачити котре найкраще підійде йому та його князівству. Розповідь про те, як краса візантійських Відправ у величній Святий Софії в Константинополі полонила їх – добре відома, як відомий і додатковий їх вислів: «Якщо не доброю була б ця релігія то ваша бабуня Ольга не була б приймала її».

Як державний муж Володимир також напевно бачив важливість мати зв'язки з могутньою Візантійською Імперією. Давні джерела подають дві окремі розповіді про те, як здобув для себе й для свого князівства і Хрещення і руку Анни, дочки Імператора Василя Порфірородного («народженого в фіолетовій камері»), у Шлюбі. Повість Временних Літ каже, що перед тим, як запропонував руку й серце він підкорив був місто Корсунь – сьогодні це одне з 12-ох місць у світі, яке перебуває під найбільшою загрозою зникнення через поступ модерної технології поєднаної з байдужністю до прецінної древньої спадщини. Володимир запропонував це чудове (у тому часі) місто, як придане за руку Анни і погодився розійтися з рештою своїх жінок та наложниць у підготовці до цього Шлюбу. Арабські джерела говорять, що його пропозиція також була зв'язана з допомогою Імператорові підкорити претендентів на престол.

Після його Хрещення (з іменем Василя, мабуть у честь свого тестя, але напевно й тому, що це ім'я по-грецькому означає «імператор»), Володимир став іншою людиною. Він став дбати та співчувати убогим у його князівстві. Він основував школи та притулки для вдів та сиріт. Звичайно він також будував Церкви та Монастирі. Святий воздвигнув на місці, де були постраждали Варязькі Мученики (деякі джерела кажуть, що воно було й місцем ідола Перуна), Собор у честь Успення Божої Матері, посвятивши її і місто своє і князівство. Цей Храм, названий «Десятинним», був знищений Радянським режимом, а зараз є суперечка про відбудову його, бо ж руїни його є й цінним місцем для археологів. Кажуть, що Св. Володимир зніс смертну кару (це ж нечуване в тому варварському часі!), бо ж став вірити, що лише Бог а не жодна земна влада має право відбирати людське життя. Дехто зауважує, що Володимир не завжди послідовно виконував свої переконання, бо ж він воював зі Східними Хорватами і навіть, як виглядає, готувався був іти військом проти свого бунтівливого сина, Ярослава, перед своїм упокоєнням у 1015 р. у Берестові неподалік Києва. Його похоронили біля останків його дружини, Анни, в Десятинному Соборі.

Дехто перечить що спосіб Християнізації Св. Володимиром свого князівства був не добрим. Його указ перед Хрещенням у Дніпрі населення Києва, яке Церква святкує 14-го серпня за григоріанським календарем (це ж 10-го серпня за юліанським) каже: «Якщо хто не піде в річку завтра, чи багатий він чи вбогий,

жебрак чи невільник, цю людину буду уважати своїм ворогом». Це якось дуже не по-християнському звучить. Ісус напевно не вповноважував Своїх Учнів примушувати людей приймати Євангелію? Та є таке дивне грецьке слово «анаґказо» в Притчі Ісусовій про Весільний Бенкет, як подає Євангеліст Лука (у своїй же Євангелії 14:23 – а він міг почути її з уст самої Матері Ісусової). Воно дає зрозуміти, що посланці Царя, який влаштує Весілля не мали приймати відмовної відповіді. Вони мали наполягати, що вбогі та криві на дорогах і провулках таки мусять прибути на бенкет (до життя радості й миру в Його Царстві) – та, здається не мали бути б їх насильно приволокти. Опис про Київське Хрещення не згадує про жодний примус населенню Києва. Навпаки воно каже (може це агіографічне перебільшення) що всі люди добровільно виконали Князів наказ. [Митрополит Іларіон (Огієнко) пише, що були випадки, коли треба було вживати примус та, на жаль, навіть насилля у пропагуванні та захисті нової – для населення – Віри володарів сторони. Цікаву розповідь про це знаходимо [ось тут](#) на сторінках 94-96].

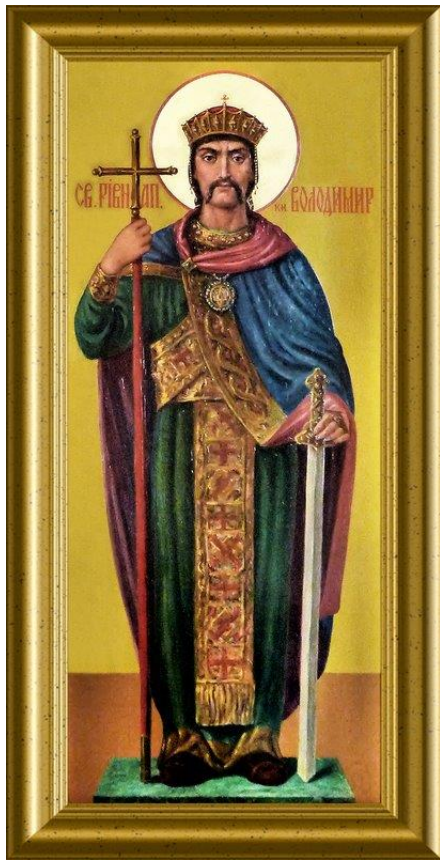
А ще один спір відноситься до того, як писати Ікони Св. Володимира. Чи мав би він мати бороду чи лише вуса? Ми на своєму сайті публікуємо одну з бородою, яка здається дуже відома багатьом українцям, в другу - з вусами – репродукцію з Іконостасу Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонто. Аргумент начебто полягає в тому, що Ікона з бородою – символ «Владіміра, Хрестителя Росії» [«Росіяни» чи «Москалі»] (слово, дещо принизливе) – були відомі до реформів Царя Петра I своїми довгими бородами, які далі популярні в деяких Священиків], а Ікона з вусами представляє «Володимира, Хрестителя Київської Русі» чи простіше «України». Ікона мусить бути фізично подібною до Святої особи, як він чи вона виглядали в часі їхньої земної мандрівки, бо ж вона поєднує земне життя з небесним. Аргументи можна показати щодо ймовірності обох цих зображень. Ми тому й подаємо обидва.

Ще один спір відноситься до того, як належить шанувати Св. Володимира. Він звичайно дуже популярний як «Св. Владімір» поміж росіянами. А також поміж білорусами, румунами, поляками, словінцями і т. д. А також поміж католиками й православними. Кожен з них може уважати, що він відіграв важливий роль в історії їхнього народу, країни та сповідання – бо ж його труди для Євангелія Христового не може – чи радше не повинна – уважати жодна з цих груп за виключно своїми (хоч українці дійсно мають пріоритет, бо ж Київ – слава Богу – знову столиця суверенної Української Держави). Св. Іларіон Київський, перший Митрополит Князівства, що був уродженцем країни і встановлений за намаганнями Св. Ярослава Мудрого, виголосив «Похвалу» в його честь десь між рр. 1037 і 1051, що ясно вказує на те, що вже тоді шанували Св. Володимира Київського.

Як дотепер відомо лише одна частка Святих Мощей Св. Володимира вижила руйнівні процеси історії. Я мав можливість вклонитися їй в часі її перебування в Румунській Церкві Благовіщення в Монреалі в зимі 2011 р. Організатори сильно успішного річного Українського Фестивалю в Монреалі, що відзначає суверенність України, прийняли Св. Володимира своїм Покровителем. Подібно зробила поліція Едмонтону після того, як вони швидко віднайшли вищезгаданий Ковчег з часткою Мощей Святого, коли його викрали з резиденції о. Архімандрита Олександра (Дениса Пігача) підчас навідання того міста.

Св. Володимир – Покровитель багатьох душ, бо ж його ім'я і надалі дуже популярне [а зокрема під видом того імені, яке він прийняв при Св. Хрещенні, тобто «Василій» чи «Василь», а то й під жіночим видом цього імені: «Василина» (це ж ім'я моєї любові найстаршої сестрички!)]. Ми могли б у своїй уяві почути його

голос, як він молився з нагоди посвячення Десятинного Собору так давно тому: «Поглянь з Небес, Господи Боже, і побач і навідай Виноградник Свій, якого посадила правиця Твоя...» Амінь.

Holy Right-believing Equal-to-the-Apostles Volodymyr the Great, in Holy Baptism Basil, Great Knyaz' of Kyiv (1015)

***"Blessed are the doers of good and damned are the evil doers."
(St. Volodymyr)***

On July 28 on the Gregorian Calendar (which is July 15 on the Julian) we celebrate the Baptizer of Kyivan Rus' the Great Knyaz' Volodymyr, who, like his grandmother, St. Ol'ha, is titled "Equal-to-the-Apostles" (Ukrainian "Rivnoapostol'nyy", Greek "Isapostolos"). This great man was chosen by God to play a key role in the unfolding destiny of the Ukrainian, Belarus and Russian

Saint Égal-aux-Apôtres Volodymyr le Grand, dans le Saint Baptême, Basile, Grand-Knyaz' de Kyiv (1015)

***«Heureux les bienfaisants et damnés sont les méchants."
(Saint-Volodymyr)***

Le 28 juillet au calendrier grégorien (c'est-à-dire, le 15 juillet sur le julien), nous célébrons le Baptiseur de la Rous' Kyivienne, le Grand-Knyaz', Volodymyr, qui, comme sa grand-mère, Sainte-Ol'ha, est intitulé «égal-aux-Apôtres» (en ukrainien «Rivnoapostol'nyy», en grec «Isapostolos»). Ce grand homme a été choisi par Dieu pour jouer un rôle clé dans le déroulement du destin des nations de l'Ukraine, la Biélorussie et la Russie, entre

nations, among others.

When we celebrate a Liturgy, the celebrant always censes the Icons and the people of God, for we, too, are Icons. Created in the image of God (which can never be obliterated), we are given the vocation of growing or, as some might say, unfolding, into His likeness, i.e. to become like Him in virtue, wisdom, beauty, love and all perfection – and He alone is forever the Source, the Uncreated, the One-Who-Is (this is the significance of his name, Yahweh, rendered by the Tetragrammaton in the Old Testament, which Jehovah's Witnesses mistakenly believe to be His proper Name). Thus we are His living Icons-in-process. His Grace has brought us into being, empowers, guides and inspires us to become who we are called to be in eternity. One of the blessings brought to us by the Saints is that, in them, we see this process accomplished to an awesome degree. We honour them, seek to imitate them and are privileged to see them as fellow-servants and intercessors for us before God. (And we also remember *them* before God in the Divine Liturgy).

One of the most important ways to imitate the Saints – and among them St. Volodymyr – is to turn *away* from the vain pursuits of a fallen world, *towards* the kindness, mercy and truth of the eternal Kingdom of the Father, the Son and the Holy Spirit. There are those who are shocked when they read about Volodymyr's life prior to his conversion to the Faith of the Lord, although Metropolitan Ilarion (Ohienko), of blessed memory, has noted that his excesses may have been exaggerated by hagiographers in order to more

autres.

Quand nous célébrons une Liturgie, le célébrant encense toujours les Icônes et le peuple de Dieu, car nous aussi, nous sommes des Icônes. Créés à l'image de Dieu (qui ne peut jamais être effacé), nous avons reçus la vocation de la croissance ou, comme certains pourraient le dire, le déroulement, pour atténir à Son image, c'est à dire à devenir comme Lui dans la vertu, la sagesse, la beauté, l'amour et toute la perfection – Lui seul est la Source éternelle, l'Incréé, Celui-Qui-est (ce qui est la signification de Son Nom, Yahvé, rendue par le Tétragramme dans l'Ancien Testament, qui les Témoins de Jéhovah croient à tort d'être Son propre Nom). Ainsi, nous sommes Ses Icônes vivants en cours de fabrication. Sa grâce nous a amenés à l'existence, nous renforce, nous guide et nous inspire à devenir ce que nous sommes appelés à être dans l'éternité. L'une des bénédictions que nous a apporté les Saints, c'est que, en eux, nous voyons ce processus accompli à un degré incroyable. Nous les honorons, nous cherchons à les imiter et nous avons le privilège de les voir comme des compagnons de service et intercesseurs pour nous devant Dieu. (Et nous nous les commémorons aussi devant Dieu dans la Divine Liturgie).

L'un des moyens les plus importants pour imiter les Saints - et parmi eux Saint-Volodymyr - est de se détourner de vaines poursuites d'un monde déchu, vers la bonté, la miséricorde et la vérité du Royaume éternel du Père, du Fils et du Saint-Esprit. Il ya ceux qui sont choqués quand ils ont lu certaines choses dans la vie de Volodymyr avant sa conversion à la foi du Seigneur, bien que le Métropolitain Hilarion (Ohienko), de mémoire bénie, a

dramatically portray the change in his life after he came to Christ.

Volodymyr was the son of the Great Knyaz' of Kyiv Svyatoslav, whose father, the Great Knyaz' Ihor, had died at the hands of the Derevlyanian Slavs when Svyatoslav was but a toddler. Svyatoslav's mother, Knyahynia Ol'ha ([click here](#)), had avenged her husband with great ferocity. This, according to some sources, included executing their king, Mal (likely meaning "Short") Lyubechanyn, who had the temerity to propose marriage to the widow of the man whom his people had slain. She then had mercy on Mal's children by taking them into her household. His son, Dobrynya, became a valuable aide to Volodymyr (who, as we shall see, was his nephew), and his daughter, Malusha Lyubechanka, became Ol'ha's maid-servant.

Svyatoslav grew up with Malusha in the royal court. They fell in love, but, although Malusha had accepted the Christian Faith of her mistress, Ol'ha could not bring herself to bless their union and sent her back to her Derevlyanian tribe. It was among them that their son, Volodymyr (whose name, in Slavonic, means "world" or "peaceful" "ruler" and, in the Norse tongue of the sagas, Valdemar, "renowned ruler"), was born in 958 (some sources say 960). Svyatoslav held his youngest son, Volodymyr, as equal to his two older sons, Yaropolk and Oleh, and divided his lands among the three. Volodymyr was given Novhorod (today a part of the Russian Federation), while Yaropolk was given Kyiv and Oleh, Ovruch (in today's Zhytomyr oblast'), capital of the Derevlyanian lands.

noté que ses excès peuvent avoir été exagérée par les hagiographes pour rendre plus spectaculaire le changement dans sa vie après son arrivée au Christ.

Volodymyr était le fils du Grand-Knyaz' de Kyiv, Sviatoslav, dont le père, le Grand-Knyaz' Ihor, était mort aux mains des Slaves Derevlyaniens quand Sviatoslav n'était qu'un enfant en bas âge. La mère de Sviatoslav, la Knyahynia Ol'ha ([voir](#)), avait vengé son mari avec une grande férocité. Ce qui, selon certaines sources, inclut l'exécution de leur roi, Mal (son signifie probablement «court») Lyubechanyn, qui a eu l'audace de proposer le mariage à la veuve de l'homme que son peuple avait tué. Elle avait alors miséricorde sur les enfants de Mal en les prenant dans son ménage. Son fils, Dobrynya, est devenu une aide précieuse pour Volodymyr (qui, comme nous le verrons, était son neveu), et sa fille, Malusha Lyubechanka, est devenue servante de Ol'ha.

Sviatoslav a grandi avec Malusha à la cour royale. Ils sont tombés amoureux, mais, bien que Malusha avait accepté la foi chrétienne de sa maîtresse, Ol'ha ne pouvaient pas se résoudre à bénir leur union et l'ont renvoyée à sa tribu Derevlyanien. C'était parmi eux que leur fils, Volodymyr (dont le nom, en langue slave, signifie «souverain» «du monde» ou «pacifique», et dans la langue scandinave des Sagas, «Valdemar», «dirigeant renommé»), est né en 958 (certaines sources disent 960). Sviatoslav a considéré son plus jeune fils, Volodymyr, comme égal à ses deux fils aînés, Yaropolk et Oleh, et partagea ses terres entre les trois. Il lui a donné Novgorod (aujourd'hui une partie de la Fédération russe), tandis qu'à Yaropolk il a donné Kyiv et a Oleh, Ovroutch (dans l'oblast du Jytomyr d'aujourd'hui), capitale

Knyaz' Yaropolk waged a campaign against his brothers (not unusual in those days) and slew Oleh, taking over his realm, while Volodymyr fled to Scandinavia, returning with an army to retake Novhorod and defeat Yaropolk, whom he slew by treachery. Along the way he also took the city of Polotsk (today a part of Belarus) when its Knyaz' Rohvolod (Norse, Ragnvald) refused to give him his daughter, Rohneda (Norse, Ragnhild), in marriage. The princess (some sources say she was betrothed to Knyaz' Yaropolk) had herself disdained Volodymyr as the son of a maidservant. Volodymyr took her by force in a horrible scenario, as one of (later) several wives. (When he later divorced her to marry Anna, the daughter of the Byzantine emperor, since, as a Christian, he could have only one wife, Rohneda became a nun, taking the name Anastasia). She gave him (according to the majority of scholars although a good case can also be made for Anna's maternity) his illustrious successor (who, prior to succeeding him on the throne, had been his adversary), Great Knyaz' Yaroslav (Norse, Jarisleifr) the Wise (glorified as a Saint in 2008 by the Ukrainian Orthodox Church Kyiv Patriarchate; recognized as a local Saint in 2004 by the Ukrainian Orthodox Church Moscow Patriarchate).

By his early 20's Knyaz' Volodymyr had consolidated his realm from modern-day Ukraine north to the Baltic Sea. He also took a number of wives. For example, besides Rohneda, who may have been Yaropolk's betrothed, there was also Yaropolk's widow, whose name may have been Julia, formerly a Greek nun captured in Bulgaria by Svyatoslav who married her to Yaropolk – Volodymyr took

des terres Derevlyaniens.

Knyaz' Yaropolk a mené une campagne contre ses frères (pas inhabituel dans ces jours-là) et ayant tué Oleh, a pris son royaume, tandis que Volodymyr s'enfuit vers la Scandinavie, et revint avec une armée pour reprendre Novgorod et vaincre Yaropolk, qu'il a tué par la trahison. En route, Il a également pris la ville de Polotsk (aujourd'hui une partie de la Biélorussie), lorsque sa Knyaz' Rohvolod (nordique: Ragnvald) a refusé de lui donner sa fille, Rohneda (nordique: Ragnhild), dans le mariage. La princesse (certaines sources disent qu'elle était fiancée au Knyaz' Yaropolk) avait elle-même dédaigné Volodymyr comme le fils d'une servante. Volodymyr la prit par la force dans un scénario horrible, comme l'un de ses (plus tard) plusieurs épouses. (Lorsque plus tard, il l'a divorcé afin de marier Anna, la fille de l'empereur byzantin, puisque, en tant que chrétien, il ne pourrait avoir qu'une seule femme, Rohneda est devenu religieuse, prenant le nom Anastasia). Elle lui a donné (selon la majorité des savants, mais il est également possible de faire un bon argument pour la maternité de Anna) son illustre successeur (qui, avant de lui succéder sur le trône, avait été son adversaire), le Grand-Knyaz' Yaroslav (nordique: Jarisleifr) le Sage (glorifié comme un Saint en 2008 par l'Église orthodoxe ukrainienne du Patriarcat de Kyiv; reconnu comme un Saint local en 2004 par l'Église orthodoxe ukrainienne du Patriarcat de Moscou).

Quand il a été encoure dans ses années 20 Knyaz' Volodymyr avait consolidé son royaume de l'Ukraine moderne au nord jusqu'à la mer Baltique. Il a également pris un certain nombre de femmes. Par exemple, outre Rohneda, qui pourrait être la

her by force after killing Yaropolk. He also had hundreds of concubines. He was a thoroughgoing pagan who may even have introduced human sacrifices in Kyiv to the local god, Perun “the Thunderer”.

However, the Holy Spirit, was at work in his heart. Volodymyr pondered the heroic death of the Varangian Martyrs, Theodore and John ([see](#)), who refused to honour the demands of the pagan priests. He was stirred even more by a Greek philosopher, who told him of the Old and New Testaments and gave him a painting of the Last Judgement, seeing which Volodymyr exclaimed: “Blessed are the doers of good and damned are the evil doers”. He was now in his late 20’s and ready for a change.

The Primary Chronicle (Ukrainians know it as Povist' Vremennykh Lit) describes a quest ordered by St. Volodymyr. His emissaries were to visit the practitioners and centres of different religions to see which would be best suited for himself and his realm. The account of their captivation by the beauty of the Byzantine worship at the great Hagia Sophia in Constantinople is well-known, as is their additional comment: “If it were not a good religion, your grandmother Ol’ha would not have embraced it.”

As a statesman, Volodymyr would also have seen the value of ties with the mighty Byzantine Empire. Ancient sources give two different accounts of how he achieved both, Baptism for himself and his realm, and the hand of Anna, the daughter of Emperor Basil Porphyrogenitos (“born in the purple chamber”), in marriage. The Primary Chronicle says that he presaged his marriage proposal with the capture of the

fiancée de Yaropolk, il y avait aussi la veuve de Yaropolk, dont le nom pourrait être Julia, anciennement une religieuse grecque capturée en Bulgarie par Sviatoslav qui l'épousa à Yaropolk - Volodymyr la prit par la force après avoir tué Yaropolk. Il a également eu des centaines de concubines. Il était un païen profond qui pourrait même avoir introduit à Kyiv des sacrifices humains pour le dieu local, Peroun, «du tonnerre».

Cependant, le Saint-Esprit, était à l'œuvre dans son cœur. Volodymyr a réfléchi à la mort héroïque des martyrs Varègues, Théodore et Jean ([voir](#)), qui ont refusé d'honorer les demandes des prêtres païens. Il a été agité encore plus par un philosophe grec, qui lui a parlé de l'Ancien et du Nouveau Testament et lui a donné une peinture du Jugement dernier, de voir qui s'écria Volodymyr: «Heureux sont les bienfaisants et damnés sont les méchants». Il était maintenant dans sa fin des années 20 et prêt pour un changement.

La Chronique primaire (Ukrainiens le connaissent par le nom Povist' Vremennykh Lit) décrit une quête commandée par Saint-Volodymyr. Ses émissaires devaient visiter les praticiens et les centres de différentes religions pour voir quelle serait le mieux adaptée pour lui et son royaume. Le compte de leur enchantement par la beauté du culte byzantin à la grande basilique Sainte-Sophie à Constantinople est bien connu, de même que leur commentaire supplémentaire: «Si ce n'était pas une bonne religion, votre grand-mère Ol'ha ne l'aurait pas embrassé.»

Comme un homme d'État, Volodymyr aurait également vu la valeur des liens avec le puissant Empire byzantin. Les sources antiques donnent deux versions différentes sur la façon dont il a obtenu à la fois, le

city of Chersonesus (in Ukrainian, Korsun') – today one of the 12 sites in the world most endangered by the advance of modern technology, coupled with indifference to invaluable ancient heritage. He offered the magnificent (at the time) city as a dowry for Anna's hand and agreed to put away his other wives and concubines and to be baptized in preparation for this Marriage. The Arabic sources say his proposal was linked to aid he gave to the Emperor to defeat pretenders to the throne.

After his Baptism (with the name Basil, perhaps in honour of his father-in-law, but also, no doubt, because the name signifies "emperor" in Greek), Volodymyr became a different person. He began to exercise care and compassion for the poor of his realm. He organized schools and refuges for widows and orphans. Of course, he also built Churches and Monasteries. On the spot where the Varangian Martyrs had suffered (some sources say it had also been the site of an idol of Perun), the Saint erected a Cathedral in honour of the Dormition of the Mother of God, consecrating his city and realm to her. This Church, called the Church of the Tithes ("Desyatynna"), was destroyed by the Soviet regime and there is a controversy over its rebuilding, since its ruins are also an invaluable archaeological site. It is said that St. Volodymyr cancelled the death penalty (something unheard of in that barbaric age) since he believed it was up to God and not any human authority to take a person's life. Some object, not without reason, that Volodymyr was not always consistent in his fulfilment of such convictions, for he did wage war on the East Croats and, apparently, was even

Baptême pour lui et son royaume, et la main d'Anna, la fille de l'empereur Basile Porphyrogénètes («né dans la chambre de pourpre»), dans le Mariage. La Chronique primaire dit qu'il présageait sa proposition de mariage avec la capture de la ville de Chersonèse (en ukrainien, Korsun') - aujourd'hui l'un des 12 sites dans le monde les plus menacées par l'avancée de la technologie moderne, couplé avec l'indifférence de précieux ancien patrimoine. Il a offert cette ville magnifique (à l'époque) comme une dot pour la main d'Anna et a décidé de mettre de côté ses autres épouses et concubines et d'être baptisé dans la préparation de ce Mariage. Les sources arabes disent que sa proposition était liée à l'aide qu'il a donnée à l'empereur pour vaincre les prétendants au trône.

Après son Baptême (avec le nom Basile, peut-être en l'honneur de son père-frère, mais aussi, sans doute, parce que le nom signifie «empereur» en grec), Volodymyr est devenu une personne différente. Il a commencé à faire preuve de prudence et de compassion pour les pauvres de son royaume. Il a organisé des écoles et des refuges pour les veuves et les orphelins. Bien sûr, il a également construit d'Églises et de Monastères. À l'endroit où ont souffert les Martyrs Varègues (certaines sources disent qu'il a également été le site d'une idole de Peroun), le Saint a érigé une Cathédrale en l'honneur de la Dormition de la Mère de Dieu, en consacrant sa ville et son royaume à elle. Cette Église, appelée l'Église de la Dîme ("Desyatynna"), a été détruit par le régime soviétique et il ya une controverse sur sa reconstruction, car ses ruines sont aussi un site archéologique inestimable. Il est dit que Saint-Volodymyr a annulé la peine de mort (de quelque chose d'inouï à cette époque barbare) car il

preparing to march against his rebellious son, Yaroslav, prior to his falling asleep in 1015 in Berestovo near Kyiv. He was interred beside the remains of his wife, Anna, in the Church of the Tithes.

There are also those who raise objections as to the manner of St. Volodymyr's Christianizing of his realm. His decree prior to the Baptism in the Dnipro of the people of Kyiv, which the Church celebrates on August 14 on the Gregorian Calendar (which is August 1 on the Julian), reads: "If anyone does not go into the river tomorrow, be they rich or poor, beggar or slave, that one shall be my enemy." This certainly sounds most un-Christian to our ears. Surely Jesus did not mandate His disciples to force people to accept the Good News? On the other hand, there is that strange word Greek word "anagkazo" in Jesus' Parable of the Wedding Feast as recounted by the Evangelist Luke (his Gospel 14:23 - he may have heard it from the lips of Jesus' Mother herself). It implies that the emissaries of the King making the Feast are not to take "No" for an answer. They are to insist that the poor and the lame on the highways and the byways must come to the Feast (life in His Kingdom of joy and peace) – one would think, not to the point of being dragged there by violence. The account of the Kyivan Baptism does not, in fact, mention any coercion of the populace. In fact it (perhaps in a hagiographical exaggeration) says that all the people *willingly* fulfilled the command of the Knyaz'. [Metropolitan Ilarion (Ohienko) of blessed memory writes that there were times when it was necessary to use coercion and, alas, even violence in the promotion and defence of the new – for the populace – Faith of the rulers of

croyait qu'il était auprès de Dieu et aucune autorité humaine de prendre la vie d'une personne. Il y en a ceux qui objectent, non sans raison, que Volodymyr n'a pas toujours été cohérent dans son respect de ces convictions, car il a fait la guerre contre les Croates de l'Est et, apparemment, a été prêt à marcher contre son fils rebelle, Yaroslav, avant son endormissement en 1015 en Berestovo près de Kyiv. Il a été enterré à côté des restes de sa femme, Anna, dans l'Église de la Dîme.

Il y en a aussi ceux qui soulèvent des objections quant à la manière de la christianisation de son royaume par Saint-Volodymyr. Son décret avant le Baptême dans la rivière Dnipro des gens de Kyiv, que l'Église célèbre le 14 août dans le calendrier grégorien (qui est de 1er août au julien), est ainsi libellé: «Si quelqu'un ne va pas dans la rivière demain, soit riche ou pauvre, mendiant ou esclave, que l'on doit être mon ennemi.» Ces paroles semblent certainement d'être bien antichrétiennes à nos oreilles. Certes, Jésus n'a pas prescrit à Ses disciples de forcer les gens à accepter la Bonne Nouvelle? D'autre part, il y a ce mot étrange en Jésus: «anagkazo» (en grec) qu'on trouve dans la Parole du festin de mariage comme l'a raconté l'Évangéliste Luc (dans son Évangile 14:23 - il l'a peut-être entendu de la bouche de la Mère de Jésus elle-même). Il porte l'implication que les émissaires du roi qui donne la fête ne doivent pas accepter «Non» comme réponse à son invitation. Ils doivent insister que les pauvres et les boiteux sur les routes et les chemins doivent venir à la fête (la vie dans Son royaume de la joie et de la paix) -. on pourrait penser, pas au point d'y être traîné par la violence. Le compte de la Baptême Kyivienne n'a pas, en effet, raconté aucune contrainte à la population. Il raconte, en

the land. A fascinating story about this is recounted here in Ukrainian: [click here](#). – on pages 94-96]

Another controversy relates to what sort of Icons ought to be written of St. Volodymyr. Ought he to have a beard, or simply a moustache? On our website we reproduce both such Icons: one (with a beard) which seems to be most familiar to many Ukrainians and another (with the moustache) from the Iconostas of the St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Toronto. The argument seems to be that the Icon with the beard promotes the symbol of “Vladimir, the Baptizer of Russia” [“Russians” or “Moskali” – somewhat a pejorative expression – were known, until the reforms of Tsar Petro I, for their long, flowing beards – still popular among many Clergy], while the Icon with the moustache depicts “Volodymyr, the Baptizer of Kyivan Rus” or more simply “Ukraine”. An Icon must bear a recognizable physical resemblance to the Saint, as he or she appeared during their earthly sojourn, since it unites the earthly life with the heavenly. Arguments may be made as to the likelihood of both these depictions. We offer both.

Another dispute relates to how we ought to venerate St. Volodymyr. He is certainly popular, as “St. Vladimir”, among Russians. Also among Belarusians, Rumanians, Polish, Slovenians, etc. And among Catholics as well as Orthodox. All may claim him as having played a special part in the history of their people, nation and confession, for his work on behalf of the Gospel of Christ, cannot – or, better, *ought not* to – be exclusively claimed by any of these groups (although Ukrainians certainly have priority, since Kyiv is once

effet, (ceci peut, certainement, être une exagération hagiographique) que toutes les personnes ont obéis *volontairement* le commandement du Knyaz’. [Le Métropolitain Hilarion (Ohienko), de mémoire béni, écrit qu’il y avait des moments où il était nécessaire d’utiliser la coercition et, hélas, même la violence dans la promotion et la défense de la nouvelle - pour la population - Foi des dirigeants du pays. Une histoire fascinante à ce sujet est racontée en ukrainien: [cliquez ici](#) Aux pages 94-96].

Une autre controverse concerne les Icones qu’on doive écrire de Saint-Volodymyr. Doit-il avoir une barbe, ou tout simplement une moustache? Sur notre site, nous reproduisons deux Icônes: une (avec une barbe) qui semble être le plus familier à de nombreux Ukrainiens, et une autre (avec la moustache) de l’Iconostase de la Cathédrale ukrainienne orthodoxe du Saint-Volodymyr à Toronto. L’argument semble être que l’Icône avec la barbe sert à la promotion du symbole de «Vladimir, le Baptiseur de la Russie» [les «Russes» ou les «Moskali» - un nom un peu péjoratif - étaient connus, jusqu’à ce que les réformes du tsar Petro I, pour leurs longues barbes coulantes - encore populaire parmi de nombreux Clergés], tandis que l’Icône avec la moustache représente «Volodymyr, le Baptiseur de la Rous' Kyivienne» ou plus simplement «l’Ukraine». Une Icône doit porter une ressemblance physique reconnaissable au Saint, comme il est apparu au cours de son séjour terrestre, car elle unit la vie terrestre avec la céleste. Les arguments peuvent être faits quant à la probabilité de ces deux représentations. Nous offrons à la fois toutes les deux.

Un autre différend porte sur la façon dont nous devons vénérer Saint-Volodymyr. Il est certainement populaire, comme «Saint-

more, thank God, the capital city of a sovereign Ukrainian state). St. Ilarion of Kyiv, the first native Metropolitan of the realm, installed at the insistence of St. Yaroslav the Wise, delivered a “Pokhvala” (panegyric) in his honour sometime between 1037 and 1051, which clearly indicates that at time St. Volodymyr of Kyiv was already being venerated.

It seems that only a single Holy Relic of St. Volodymyr has survived the ravages of history. I had the opportunity to venerate this Relic during a visit to the Rumanian Church of the Annunciation in Montreal in the winter of 2011. The organizers of the highly successful annual Ukrainian Festival held in Montreal to celebrate the sovereignty of Ukraine, have chosen St. Volodymyr as their Patron. So did the Edmonton police force after they rapidly recovered the above Reliquary when it was stolen from the residence of Archimandrite Alexander (Dennis Pihach) during their visit there.

St. Volodymyr is the Heavenly Patron of many souls, since his name continues to be very popular [especially in the form of the name with which he was baptized – Basil, in Ukrainian “Vasyl” and even in the feminine version of this name, i. e. “Vasylyna”, the name of my own dear eldest sister] . We may, in our imagination, hear his voice as he prayed at the consecration of the Cathedral of the Tithes so long ago: “O Lord God, look down from Heaven and behold, and visit Your vineyard, which Your right hand has planted...” Amen.

Vladimir» chez les Russes. Également parmi les Biélorusses, Roumains, Polonais, Slovènes, etc. Et parmi les catholiques ainsi que les orthodoxes. Tout peut se réclamer de lui comme ayant joué un rôle particulier dans l'histoire de leur peuple, nation et confession, car son travail au nom de l'Évangile du Christ, ne peut pas - ou, mieux, *ne doit pas* - être exclusivement revendiqué par l'un de ces groupes (bien que les Ukrainiens ont certainement une priorité, étant donné que Kyiv est une fois de plus, Dieu merci, la capitale d'un état ukrainien souverain). Saint-Hilarion de Kyiv, le premier Métropolitain natif du royaume, installé à l'insistance de Saint-Yaroslav le Sage, a prononcé son «Pokhvala» (panégyrique) en son honneur quelque part entre 1037 et 1051, ce qui indique clairement qu'en ce temps-là Saint-Volodymyr de Kyiv était déjà vénéré.

Il semble qu'une seule Relique sainte de Saint-Volodymyr a survécu aux ravages de l'histoire. J'ai eu l'occasion de vénérer cette Relique au cours d'une visite à l'Église roumaine de l'Annonciation à Montréal à l'hiver 2011. Les organisateurs du très fructueux Festival ukrainien qui s'est tenue à Montréal chaque an pour célébrer la souveraineté de l'Ukraine ont choisi Saint-Volodymyr comme leur patron. Tout comme le service de police d'Edmonton après avoir récupéré rapidement le Reliquaire ci-dessus quand il a été volé dans la résidence de l'Archimandrite Alexandre (Dennis Pihach) au cours de sa visite.

Saint-Volodymyr est le Patron céleste de beaucoup d'âmes, puisque son nom continue d'être très populaire [en particulier sous la forme du nom avec lequel il a été baptisé - Basile, en ukrainien «Vasyl'» et même dans la version féminine de ce nom ,

c.-à-d. «Vasylyna», le nom de ma propre sœur aînée chère]. Nous pouvons, à notre imagination, entendre sa voix alors qu'il priait à la consécration de la Cathédrale de la Dîme il y a si longtemps: «Seigneur Dieu, baisse Tes yeux du Ciel et vois, et visite Ta vignoble, qui Ta Droite a planté...»
Amen.